

Якою знають тебе? А якою буде твоя історія?

Щороку другу неділю травня прийнято вважати днем, коли майже увесь світ відзначає День матері. Так багато віршів і пісень складено на тему материнства, так багато написано, що й важко здивувати чимось новим. Біблія багата прикладами про мам, про їхній вплив на дітей. Напевно, всі ми відразу згадали про Анну і Самуїла, про маму Мойсея. В кожного з нас є своя улюблена історія з Біблії на цю тему, що служить нам за приклад, якою мамою бути або якою не бути.

Дорогі сестри, чи знаєте ви, що кожна з нас також пише свою історію? Настане час (можливо швидше, ніж ми думаємо) і наші діти будуть мати лише спогади про нас. Яку історію для дітей про себе залишу я? Останнім часом я часто запитую себе про це. Нещодавно я прочитала історію, яка глибоко вразила мене. Хочу, щоб ви прочитали деякі уривки з неї:

«Моя історія проста і звичайна, можливо схожа на багато інших, але вона є моєю особистою, тому я хочу цим поділитися. Коли я була ще маленькою дівчинкою, то зрозуміла, що моя мама не довіряє татові. Мама завжди карала нас сама, коли ми були не слухняні, бо тато «нічого не тямить у вихованні дітей». Коли тато збирався за покупками, мама завжди вголос хвилювалася, щоб він знову «не протринькав гроші дарма». А коли тата звільнили з роботи через скорочення, мама постійно примовляла: «Напевно мені доведеться шукати роботу, хтось же повинен в цій сім'ї дбати про дітей». Мама була гарною господинею, ми ніколи не були голодними, завжди були охайно одягнені, але я згадую її завжди розгніваною та сердитою. Вона постійно «виховувала» нашого батька. У нас в домі завжди панувала напруга. Мені здається, що мама посміхалася лише кілька разів у житті. Не пам'ятаю, щоб вона коли-небудь сиділа разом з татом чи обіймала його або просто щиро раділа чомусь або комусь. Навпаки, мама завжди була всім незадоволеною. Зараз ми, її діти, вже дорослі. У нашого брата життя склалося дуже гарно, в нього чудова сім'я. У дитинстві тато частенько брав його з собою на роботу. Ми

з сестрами залишалися вдома допомагати мамі і слухали розмови про те, яке погане у нас життя. У всіх нас, сестер, молодість була жахливою... Ми не любимо говорити про це, але знаємо, що значну роль у цьому відіграла мама. Вона ще й зараз у всіх своїх бідах звинувачує батька, хоча ми всі чудово розуміємо, що він був самим звичайним чоловіком. Я завжди знала, що не хочу бути подібною дружиною і матір'ю. Не хочу, щоб мої діти думали про батька, що він невдаха, якого потрібно через силу терпіти. Мені хотілося б, щоб діти по-іншому згадували мене» (Майкл і Дебі Перл, «Сотворена его помощницей»).

Ця історія змусила мене замислитись, якою мамою є я для своїх дітей. Яку історію я залишаю їм для спогадів, для наслідування. Чи справді мій материнський приклад буде взірцем для них? Напевно жодна мама не хотіла б, щоб саме так згадували про неї її діти, як у вищезгаданій історії.

Одне з моїх улюблених місць на цю тему – Притчі 31:28 “Устають її діти, і хвалять її...” Що кажуть про мене мої діти тепер? Яку історію про себе залишу їм? Не просто заради гарних слів і похвали хотілося б, щоб справжня моя історія була такою:

«Моя мама була чудовою жінкою. Я не пам'ятаю її сердитою чи незадоволеною. Навіть тоді, коли наша сім'я переживала нелегкі часи, мама завжди говорила: ” І через це пройдемо, з Божою допомогою”. Мама любила Бога, любила щиро і вчила нас цьому. Я пам'ятаю всі її історії і не тільки біблійні, але особисті історії, як Бог працював в її житті, які робив чудеса. Мама і тато завжди молилися разом з нами, вони вчили нас молитися і все довіряти Богу. Мама завжди мала час для нас, дітей. Вона любила, коли ми допомагаємо їй в щоденній домашній роботі, навіть коли ми робили це невміло і після нашої допомоги було ще більше роботи. Мама своїм прикладом навчила нас любити і поважати тата. Вона ніколи не критикувала його. Ми ніколи не боялися розповідати їй про свої проблеми чи невдачі, бо знали, що вона з розумінням вислухає, дасть гарну пораду, підтримає і помолиться разом з нами. Навіть тепер, коли ми дорослі і маємо свої сім'ї, мама продовжує робити це кожного разу, коли ми звертаємося до неї. Дякуємо Богу за її гарний приклад, який намагаємось нести у свої сім'ї».

Подумайте про свою історію, якою мамою для своїх дітей хочете бути ви, напишіть її. Ніколи не пізно починати ставати кращими і змінюватися. Ще доки ми живі – маємо час і

можливість щось змінити. Звісно, не варто надіятися на свої сили, свою силу волі... Кожного разу, коли я так вчиняю – зазнаю тільки невдачу. Принести все у молитві до Господа – з цього потрібно розпочинати. Лише Він Один знає ваше серце, ваші наміри і бажання, і лише Він може допомогти вам бути гарною мамою для дітей.

Анна Карнаух,

церква ЄХБ смт.Понінка